

Enligt runstensskalan i Bautil har runstenen varit c. 1,47 m hög, 0,79 m bred vid foten. Ämnet har säkerligen varit granit.

Flera runor i följd äro i B. 877 blott stavar, vilka här skola betecknas med **i** men delvis måste hava haft bistavar. Även andra av runorna torde vara fellästa.

Inskriften är enligt B. 877:

ᚱ : þᚢᚱᚢᚢᚢᚱ : ᚱᚱᚱ × ᚱᚱᚱᚱᚱᚱᚱᚱ : ᚱᚱᚱᚱᚱᚱ : ᚱᚱᚱᚱᚱ

Translitteration:

u : þluktl : iii × iiiiᚱᚱᚱᚱ : eirþan : þirᚱ

Det förefaller, som om en avslutad inskrift icke skulle rymmas på denna runsten, kanske dess inskrift utgör en fortsättning av den på Ög. 63 Vistena.

Någon säker tydning kan icke givas.

R. 5 **k**, 7 **i** äro vänderunor; måhända även sista runan, så att **þirᚱ** är *þēra* 'deras'. Inskriften synes för övrigt vara av samma hemlighetsfulla beskaffenhet som Ög. 63 Vistena, vilken ristningen liknar till sin anordning. Männe inskriftens r. 1 **u** betecknar 'och', r. 2—7 kunna utgöra namnet **þurktl** *þorkatill*, 15—19 **þinsi** 'denna', 20—25 **harþan** 'hård'? R. 8—14 utgjorde då objektet till verbet i den föregående inskriften och bestämdes av adj. 20—25.

169. Gistads forna kyrka, Skärkinds hd.

Pl. LVI. Fig. 4 (teckning av P. A. Säve).

Litteratur: W. 59; P. A. Säve, *ATS. I*, s. 72; *Reseber.* 1861, s. 29, teckning av runristningen.

Om runstenen meddelar P. A. Säve: »Vid kyrkans rifning (i Mars 1861) fanns i n.v. hörnet af hennes grund en runsten, omkring 4 alnar 12 tum (2,66 m) lång, 1 aln 12 tum (88 cm) i fyrkant, med omkring 2 alnar (1,18 m) lång lättläst runskrift; men stenen vardt sönderslagen, 'apterad', finhuggen och i skilda delar inlagd i grunden af det nya tornets båda vestra hörn.»

Enligt P. A. Säves teckning har inskriften varit: **kai**[**R**] ⁵**raisti** ¹⁰**s**[**t**] — **fti** uppenbarligen: *Gēr rēsti stēn (æ)fti(R)*, ehuru bistavarna fattas på **R** i **kai**[**R**] och **t** i **s**[**t**ain]. Endast inskriftens början var alltså i behåll.

Översättning: Ger reste stenen . . . efter

170. Ösby, Gårdeby sn, Skärkinds hd.

Pl. LVII. Fig. 1.

Litteratur: L. 1124; W. 57; P. A. Säve, *ATS. 2*, s. 85; C. F. Nordenskjöld, *Reseber.* 1876, V, s. 43, teckn., utdrag av H. Hildebrand, *VHAA. månadsblad*, 1877, s. 444; Stephens, *Old. north. Run. Mon.* III, 68; E. Ihrfors, *Ostrog. sacra*, s. 16, teckn.

L. 1124 anger stenens fyndort som »Ösby (Wallby)» och meddelar: »Stenen har legat så djupt i jorden, att man plöjt öfver honom; blef upptagen mellan åren 1800—1812»,